

[Finansministeren.]

dette tidspunkt eller yderligere at belaste pressens folk, hvis det er evident, at der ikke på disse felter skal ske noget.

Hvad det spørgsmål angår, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har stillet, mener jeg forsåvidt, at det er besvaret i går, men jeg skal gerne sige — og det kan jeg sige på regeringens vegne —, at ender det derhen, og ligger det klart, at man ikke ønsker at tage dækningsspørgsmålet op til afgørelse nu, så er regeringen indstillet på at gennemføre de bemyndigelser, som er foreslået, under alle omstændigheder. Det vil vi ikke snyde os fra. Jeg synes blot, at vi skal have klarhed på dette dækningsproblem, og er det evident, at vi ikke kan nå nogen vegne hverken med dette eller forbrugsafgifterne, så lad os lade være med at lave komediespil herinde; det er tidsspilde, så lad os blive færdige.

Elin Appel: Jeg føler mig forpligtet til, inden jeg kan stemme for de forsvarslove, der her behandles, at komme med en alvorlig indsigelse mod den form og de omstændigheder, hvorunder de er forelagt. Jeg mener hermed ikke den sammenkædning, som disse forsvarslove jo har fået med den øjeblikkelige udenrigspolitiske situation. Jeg anerkender som sagt, at disse forsvarslove er en nødvendig konsekvens af Danmarks tilslutning til Atlantpagten, men Atlantpagten bør være det samme som det, Bernstorff indstiftede i 1778, nemlig et væbnet neutralitetsforbund — forsåvidt er det ikke noget nyt fra dansk side. Bernstorff, som formodentlig er den eneste geniale udenrigsminister, Danmark har haft (*Munterhed*) — ja, jeg beklager, men hvis jeg skal være ærlig, er jeg nødt til at sige sådan —, gik den vej, og det lykkedes for Bernstorff. Den Østersøpagt, som vi vel kan kalde det væbnede neutralitetsforbund, lykkedes, fordi det i kraft af den lykkedes Danmark at holde sig udenfor konflikter. Vi har tilsluttet os Atlantpagten af samme grund som et nyt væbnet neutralitetsforbund i den bestemte hensigt derigennem at holde os udenfor konflikter, og derfor må det naturligt være et nederlag for os, hvis det alligevel ikke lykkes os at holde os udenfor.

Der er, synes jeg, megen tendens hos os til at vende tingene om. Den tendens, som tydeligt er at spore, at Atlantpagtens medlemmer skal blive partnere i den standende konflikt, stemmer ikke overens med Atlantpagtens egentlige mening. Der foreligger for Danmark, såvidt vi ved, ingen udsigt til angreb på vor neutralitet, derfor har vi

ikke noget at være hysteriske over, og der er, såvidt vi kan skønne, heller ingen udsigt til, at et medlem af Atlantpagtunionen er i fare. Altså har vi igen den samme situation som i Bernstorffs dage. Derfor kan det ikke haste så stærkt med disse forsvarslove, at de skal jages igennem på et døgn, hvorved man kun opnår det, som er det farligste under alle konfliktsituationer, nemlig at øge angsten. Man slås jo kun af angst, og vi ved allesammen, i hvilken grad angsten vokser. En forestilling som den, vi laver her, kan kun øge angsten og virker derfor direkte skadelig. Det ønsker jeg at protestere imod, ligesom jeg ønsker at protestere imod det system, som er vort udenrigspolitiske system og har været det altid, også under demokratiet, nemlig fortielsessystemet. Hvis dette system endda havde virket godt, turde jeg ikke protestere, men der er vel ingen, der tør påstå, at det udenrigspolitiske system, vi har landene imellem, har virket godt. Det er jo en god ting at erkende fejltagelser, og derfor synes jeg, vi bør overveje, om dette dårlige system ikke bør ændres.

Jeg har ladet mig fortælle, at stemningen her i Danmark er langt mere ophidset end f. eks. i England. For mig er der ikke nogen tvivl om, at grunden dertil er den, at vi ingen verdens ting får at vide herhjemme, medens man i det engelske parlament drøfter tingene langt mere åbent. Jeg spørger derfor: Hvorfor har den højtærede udenrigsminister ikke givet tinget her en redegørelse for Danmarks stillingtagen i den udenrigspolitiske situation? Vi har ingenting fået at vide, rigsdagen har overhovedet ingen underretning fået fra kompetent hold, offentligheden derfor heller ikke. Derfor stiger ængstelsen, fordi man ingenting ved, og derfor tror man, at en hel masse ting er på færde, som formodentlig slet ikke er på færde.

Offentligheden får altså ikke besked fra virkelig kompetent hold, vi rigsdagsmænd kan drage fra møde til møde, og folk spørger os ud, men vi må sige, at vi ved ikke mere end andre mennesker. Det er meningsløst, det har i hvert fald ikke noget med demokrati at gøre, at enevælden således opretholdes på udenrigspolitikens område. Jeg ved nok, at vi har en rådgivende stænderforsamling i det udenrigspolitiske navn, men det ved heller ikke noget om noget. Det fortæller os i hvert fald ikke noget, når der virkelig foreligger noget vigtigt, for det må det ikke; derimod, når det drejer sig om mindre vigtige ting, får vi det at vide. Men man har også indtryk af, at nævnet ikke er sikker på, at det får alt at vide af regerin-